

Дж. Д. Селинджър

Теди

– Ще ти дам аз на тебе изключителен ден!

Слизай веднага от куфара! Чуваш ли! – викна мистър Макардъл.

Той говореше от леглото – от вътрешното легло, което беше по-далеч от илюминатора. Озлобено, по-скоро със съсък, отколкото с въздишка, той ритна чаршафа от краката си, като че изведнъж не можеше да понесе вече никаква покривка върху изгорялото си кльощаво тяло. Той лежеше по гръб, само с панталоните от пижамата и запалена цигара в дясната ръка. Беше подпрял главата си така неудобно на таблата на кревата, че човек би го заподозрял в своего рода мазохизъм. Възглавницата му и пепелника се валяха по пода между неговото легло и леглото на мисис Макардъл. Без да се повдига, той протегна болезнено зачервената си ръка и изтърси пепелта съвсем наслуки по посока на нощната масичка.

– Боже, какъв октомври! – изпъшка той. – Ако това е октомврийско време, какво остава за август? – Той отново обърна глава надясно, към Теди, който си търсеше белята. – Хайде! – викна му. – На кого, мислиш, говоря? Слизай веднага оттам, дявол те взел! Теди беше стъпил върху полегналия нов кожен куфар, за да гледа по-удобно от илюминатора. На краката си имаше невероятно мръсни бели кецове, обути на босо, раираниите му къси панталони бяха прекалено дълги в крачолите и прекалено широки отзад, а на дясното рамо на орфаната от пране фланелка зееше дупка, голяма колкото десетцентова монета; и на целия този тоалет – великолепен черен колан от крокодилска кожа. Теди се нуждаеше от толкова жестоко подстригване – особено във вадата на врата – от каквото може да има нужда само малко момче с почти нормална вече глава и пилешки врат.

– Теди, чуваш ли какво ти говоря?

Теди не се беше навел от илюминатора така много или опасно, както обикновено се навеждат от прозорец малките момчета – всъщност беше стъпил на цяло стъпало върху куфара, – но пък и не стоеше съвсем според консервативните изисквания; по-голямата част от главата му беше извън кабината. Въпреки това гласът на баща му достигаше до него – гласът на баща му, този необикновен глас. В Ню Йорк мистър Макардъл играеше важни роли най-малко в три радиопиеси на ден и имаше глас, който би могъл да се определи като глас на първостепенен говорител от трета класа; самовлюбено дълбок и звучен, готов при нужда да надмогне всеки друг глас в същата стая, дори гласа на малко момче. Когато биваше свободен от неприятните професионални задължения, този глас неизбежно се влюбваше ту в силата си, ту в спокойната театрална

твърдост. Сега беше ред на силата.

– Теди! Дяволите да те вземат, чуваш ли ме?

Теди се извърна, но само до кръста, без да променя положението на стъпалата си върху куфара, и погледна баща си с чист, въпросителен поглед. Светлокафявите му неголеми очи бяха малко кривогледи – лявото повече от дясното. Но не толкова кривогледи, че да го загрозяват или да се забелязват непременно от пръв поглед. Само толкова кривогледи, че това може да се спомене съвсем между другото, и то при условие, че човек дълго и сериозно е размислил, преди да си каже: защо не бяха напълно нормални или по-дълбоки, или по-тъмни, или по-раздалечени. Такова, каквото си беше, лицето на Теди правеше впечатление на красиво, колкото и бавно и смътно да се добиваше това впечатление.

– Слизай веднага от куфара! Колко пъти искаш да ти казвам? – викна пак мистър Макардъл.

– Стой си там, където си, моето момче – обади се мисис Макардъл; рано сутрин синусите ѝ очевидно ѝ създаваха известни неприятности. Тя беше отворила очи, но съвсем мъничко. – Не мърдай оттам нито на косъм. – Обърнала глава наляво към Теди и илюминатора, тя лежеше на дясната си страна с гръб към съпруга си. Чаршафът ѝ беше плътно прибран около тялото – по всяка вероятност голо – и я закриваше цяла – и ръце, и всичко, чак до брадата. – Я скочи няколко пъти отгоре – каза тя и затвори очи. – Счупи куфара на татко си.

– Браво, нещо по-умно не можа ли да измислиш? – каза мистър Макардъл със спокойно-твърдия глас, говорейки на тила на жена си. – Двайсет и две лири съм дал за този куфар и казвам човешки, на детето да не се качва на него, а ти го учиш да скача отгоре. Какво е това според тебе? Шега?

– Ако този куфар не може да издържи едно десетгодишно момче, което е с тринайсет паунда под нормата за своята възраст, можеш да го изхвърлиш от кабината – отвърна мисис Макардъл, без да отваря очи.

– Знаеш ли какво ми се иска? – каза мистър Макардъл. – Да ти пръсна главата с ритник.

– Какво чакаш още?

Мистър Макардъл изведнъж се повдигна на лакът и смачка фасата си върху покритата със стъкло нощна масичка.

– В най-скоро време... – започна той мрачно.

– В най-скоро време ти ще получиш много, много трагичен сърдечен удар – каза мисис Макардъл едва-едва. Без да изважда ръце изпод чаршафа, тя го придърпа по-плътно около себе си и го подви отдолу. –

Ще направим малко, изискано погребение и всеки ще пита коя е тази очарователна жена, която седи на първия ред в черквата и флиртува с органиста и...

– Толкова си остроумна, че дори не е смешно – каза мистър Макардъл, който пак се беше отпуснал лениво на гърба си.

През време на тази малка схватка Теди се беше обърнал напред и сега пак гледаше през илюминатора.

– В три и трийсет и две тази сутрин се разминахме с „Куин Мери“, ако това ви интересува – каза той бавно и добави: – В което се съмнявам. – Гласът му беше някак особено и приятно дрезгав, както се случва понякога с гласовете на малки момчета. Всеки негов израз приличаше на нещо като дърен остров, залян от миниатюрно море от уиски.

– Ще ти дам аз една Куин Мери! Слизай веднага от куфара! Чуваш ли! – И мистър Макардъл обърна глава към Теди. – Слизай веднага оттам! И върви да се подстрижеш! – Той отново погледна към тила на жена си. – И това било изключително развито дете.

– Нямам пари – отвърна Теди. Той се хвана по-здраво за илюминатора и опря брада на пръстите си. – Мамо, нали знаеш човека, който седи точно до нас в трапезарията? Не онзи, много слабия, а другия на същата маса. Точно до масичката, дето нашият келнер си оставя подноса.

– М-м-м – измърка мисис Макардъл. – Теди, остави мама да поспи още пет минутки. Нали си добро момче.

– Само за секунда, това е много интересно – каза Теди, без да вдига брада от пръстите си и очи от океана. – Той беше преди малко в спортната зала, когато Свен ме мереше. Дойде при мен и ме заговори. Чул последния запис, който ми правиха. Не онзи през април, а другият, през май. Преди да тръгне за Европа, бил на някакъв прием в Бостън и някой от присъстващите познавал един от изследователската група на Лейдекър – той не каза точно кой – и взел моя последен запис и го слушали. Изглежда, много се интересува от този въпрос. Бил приятел на професор Бабкок. Очевидно и самият той е преподавател. Каза, че бил в дъблинския колеж „Тринити“ цяло лято.

– Така ли? – измънка мисис Макардъл. – Значи, пускали са твоя запис? – Тя гледаше сънливо към краката на Теди.

– Така изглежда – каза Теди. – Той разправи на Свен доста неща за мене, и то в мое присъствие. Стана ми малко неудобно.

– Защо трябва да ти е неудобно?

Теди се подвоуми.

– Казах малко неудобно. Има обстоятелствено пояснение.

– Ще те поясня аз тебе! Слизай от куфара, дявол да те вземе! – Мистър Макардъл тъкмо беше запалил нова цигара. – Ще броя до три. Едно, слизай... Две...

– Колко е часът? – попита внезапно мисис Макардъл краката на Теди. – Нямате ли с Бупър урок по плуване в десет и половина?

– Има време – каза Теди. – ... Бам! – Изведнъж той подаде цялата си глава навън, постоя така няколко секунди, после я прибра колкото да съобщи: – Някой изхвърли цяла кофа портокалови кори от прозореца.

– Прозорца, прозорца – повтори подигравателно мистър Макардъл, изтърсвайки пепелта си. – Илминатора, илминатора. – Той погледна към жена си. – Викай Бостън. Бързо! Викай на телефона изследователската група на Лейдекър!...

– О, ти си такъв блестящ ум – каза мисис Макардъл. – Цяло мъчение.

Теди прибра почти цялата си глава.

– Така хубаво плават – каза той, без да се обръща. – Много интересно.

– Теди, за последен път. Ще броя до три и ако...

– Интересното е не това, че плават – продължи Теди. – Интересното е, че аз зная, че те са там. Ако не ги бях виждал, нямаше да зная, че са там, а ако не знаех, че са там, не бих могъл да кажа, че те дори съществуват. Това е чудесен, идеален пример за...

– Теди – прекъсна го мисис Макардъл, помръдвайки се незабележимо под чаршафа. – Иди намери Бупър. Къде отиде тя? Не ми се ще и днес да се шляе по слънцето с тоя зачервен гръб.

– Не се безпокой, аз ще я накарам да си сложи дрешка – каза Теди. – Някои започват да потъват. След няколко минути те ще останат да плават само в моето съзнание. Това е интересно, защото в известен смисъл те започнаха да плават именно там най-напред. Ако не бях застанал тук или ако някой беше дошъл и ми беше отрязал главата...

– Къде отиде тя? – попита мисис Макардъл. – Погледни за минутка майка си, Теди!

Теди се обърна и погледна майка си.

– Какво? – попита той.

– Къде отиде Бупър? – Не искам да шари между шезлонгите по палубата и да безпокои хората. Ако този ужасен човек...

– Не се тревожи за нея. Аз й дадох фотоапарата.

Мистър Макардъл се надигна на една ръка.

– Фотоапарата ли си й дал? Как можа да го измислиш? Моят „Лайка“! Едно шестгодишно хлапе да си играе с...

– Аз й показах как да го държи, няма да го изтърве – каза Теди. – Разбира се, извадих филма.

– Веднага да ми донесеш аппарата, Теди! Чуваш ли ме? Слизай ментално от куфара и след пет минути апаратът да е тук, в стаята – иначе редиците на малките гении ще намалеят с един. Ясно ли е?

Теди се обърна и слезе от куфара. Наведе се и взе да завързва връзката на лявата си обувка, а в това време баща му все още подпрян на лакът, го наблюдаваше като ментор.

– Кажй на Бупър, че я викам – каза мисис Макардъл. – И ела да ме целунеш.

Свършил с връзването на обувката, Теди целуна небрежно майка си по бузата. Тя на свой ред измъкна лявата си ръка изпод чаршафа и като че ли се готвеше да прегърне Теди през кръста, но докато се наклони, той беше вече далеч от нея. Заобиколи и влезе в правоъгълника между двата кревата. Наведе се и когато се изправи, държеше под лявата ръка възглавницата на баща си, а в дясната – стъкления пепелник, чието място беше не на пода, а на нощната масичка. Преди да сложи пепелника на място, той обра с длан цигарената пепел от масичката. После постави пепелника върху стъклото така съсредоточено и внимателно, сякаш смяташе, че един пепелник трябва да стои точно в центъра на нощната масичка – ако ли не, по-добре изобщо да не се слага на нея. Баща му, който непрекъснато го наблюдаваше до този момент, изведнъж се отказа от това занимание.

– Да ти дам ли възглавницата? – попита го Теди.

– Апарата ми дай, момче!

– Едва ли ти е много удобно така. Изключено – каза Теди. – Оставам ти я тук. – Той сложи възглавницата пред краката на баща си и тръгна да излиза.

– Теди – повика го майка му, без да се обръща. – Кажй на Бупър, че искам да я видя преди урока по плуване.

– Защо не оставиш детето на мира? – обади се мистър Макардъл. – Имам чувството, че ти се свида да я пуснеш пет минути на свобода. Знаеш ли как се отнасяш ти с нея? Ще ти кажа направо: отнасяш се като с лондонски престъпник.

– „Лондонски“? Чудесно! Ти вече започваш да си служиш с английски понятия, скъпи.

Теди се помайваше при вратата, правейки замислено опити с дръжката – въртеше я бавно ту наляво, ту надясно.

– След като изляза от тази врата, аз ще съществувам само в съзнанието на моите познати – каза той. – Със същия успех бих могъл да бъда и портокалова кора.

– Какво, момчето ми? – попита мисис Макардъл от леглото си, обърната все тъй на дясната си страна.

– Опичай си ума, момче. След малко „Лайката“ да е тук?

– Ела, дай целувка на мама. Една хубава, силна целувка.

– Точно сега ли? – каза Теди разсеяно. – Много съм уморен. – И той затвори вратата след себе си.

Корабният ежедневник беше оставен на самия праг. Това беше лист гланцирана хартия, който се печаташе само от едната страна. Теди го вдигна и зачетен в него, тръгна бавно по дългия коридор към задната част на кораба. Насреща му се зададе едра руса жена с колосана бяла униформа. Носеше ваза с дългостеблени червени рози. Минавайки покрай Теди, тя почеса главата му с ръка и каза:

– Едно момче трябва да се подстриже.

Теди вдигна глава от вестника, но жената беше вече отминала. Той дори не се обърна след нея, а пак заби поглед във вестника. В края на коридора пред огромния стенопис, изобразяващ свети Георги и змея, той сгъна вестника няколко пъти и го пъхна в левия си джоб. После изкачва широките ниски стъпала, за да излезе на главната палуба. Вземаше две стъпала наведнъж, но бавно, едва-едва, като се държеше за перилото, и цялото му тяло вземаше участие в това, сякаш изкачването на една стълба беше и за него, както за повечето деца, едно удоволствие все пак. От площадката той отиде право при бюрото на касиера, където сега седеше хубава девойка с морска униформа. Тя пришиваше с машинка печатани на циклостил листове.

– Моля ви се, бихте ли ми казали в колко часа започва играта днес? – обърна се към нея Теди.

– Моля?

– Бихте ли ми казали в колко часа започва играта днес?

Момичето му се усмихна с начервените си устни.

– Коя игра, мило? – попита го тя.

– Играта с думи, която играха вчера и онзи ден – дето трябва да се допльват липсващите думи. Важното е да се съобразяваш с контекста.

Момичето тъкмо се готвеше да пхне три листа в машинката за подшиване, но се спря.

– Ясно – каза тя. – Играта започва късно следобед, струва ми се. Към четири часа. Но не е ли малко трудна за теб тази игра?

– Не, никак даже – каза Теди и понечи да си тръгне.

– Чакай малко, мило. Как се казваш?

– Тиждър Макардъл – отвърна Теди. – А вие?

– Аз ли? – усмихна се момичето. – Аз се казвам Мичман Матюсън.

– И тя натисна машинката за подшиване.

Теди я погледна.

– Знам, че имате морски чин – каза той. – Не съм сигурен, но мисля, че когато някой ви попита как се казвате, би трябвало да му кажете цялото си име. Джейн Матюсън или Филис Матюсън, или каквото е там.

– О, така ли?

– Казах, мисля, че е така – отвърна Теди. – Но не съм сигурен. Виж, ако бяхте с униформа, то е друг въпрос. Във всеки случай благодаря за информацията. – Той се обърна и пое по стълбата към горната палуба, вземайки пак по две стъпала наведнъж, но този път по-бързо.

След доста търсене намери Бупър на спортната палуба. Тя се беше разположила на едно слънчево място – спокойно островче – между двата тенискорта, на които в момента никой не играеше. Беше клекнала, слънцето печеше в гърба ѝ, а вятърът си играеше с копринената ѝ руса косица; градеше съсредоточено два долепени комина от черни и червени пулове. Едно съвсем малко момченце стоеше от дясната ѝ страна само като наблюдател.

– Гледай! – каза заповеднически Бупър на брат си, когато той се приближи.

Тя се просна напред и ограда с ръце двата комина, за да обърне внимание върху това свое постижение, и да го отдели от всичко останало на кораба.

– Майрън – обърна се тя недружелюбно към своя компаньон, – я мръдни, че правиш сянка и брат ми не може да види. – Тя затвори очи и с гримаса, която трябваше да покаже, че Майрън е цяло мъчение, го изчака да се помести.

Теди застана над двата комина от пулове и ги погледна одобрително.

– Много са хубави – каза той. – Много симетрични.

– Тоя – Бупър посочи Майрън – дори не е чувал за табла. Дори табла си нямат у дома.

Теди хвърли кратък безучастен поглед на Майрън.

– Слушай – каза той на Бупър, – къде е апаратът. Татко го иска веднага.

– Той дори не живее в Ню Йорк – осведоми Бупър брат си. – И няма баща. Убили го в Корея. – Тя се обърна към Майрън. – Нали? – попита го, но не дочака отговор. – Сега, ако майка му умре, ще остане сирак. Но на него това не му е ясно. – Тя пак погледна Майрън. – Нали не ти е ясно?

Майрън, невъзмутим, скръсти ръце на гърди.

– По-глупаво дете от тебе не съм срещала – каза му Бупър. – Ти си най-глупавото дете в този океан. Това известно ли ти е?

– Не е вярно – каза Теди. – Не си, Майрън. – После се обърна към сестра си: – Обърни ми внимание за секунда. Къде е апаратът? Трябва да го донесеш незабавно. Къде е?

– Е-е там – каза Бупър, без въобще да посочи къде е това „там.“ Тя придърпа внимателно двата комина по-близо до себе си. – Сега ми трябва само два великана – каза тя. – Могат да играят табла, докато им омръзне, а после да се качат на тези комини, да замерят с тия неща хората и да ги убиват. – Тя погледна Майрън. – Могат да убият и родителите ти – каза тя с вид на многознайко. – Но ако не ги убият, знаеш ли какво да направиш? Сложи малко отрова в круши и ги накарай да ги изядат.

„Лайката“ се валяше на две-три крачки от Бупър във водосточния улук под белите перила, които ограждаха спортната палуба. Теди отиде до нея, вдигна я за презрамката и я увеси на врата си. Но веднага след това я свали и я занесе на Бупър.

– Бупър, направи ми една услуга. Занеси го долу, моля ти се. Часът е десет. Трябва да си направя записките в дневника.

– Заета съм.

– Мама каза веднага да отидеш при нея.

– Лъжеш.

– Не лъжа. Наистина каза. Затова занеси го, тъй и тъй ще слезеш долу... Хайде, Бупър.

– Защо иска да отида при нея? – попита настойчиво Бупър. – Аз не искам да отивам при нея. – Изведнъж тя плесна по ръката Майрън, който в момента посягаше да вземе горните пулове от червения комин. – Не пипай! – скара му се тя.

Теди окачи апарата на врата й.

– Говоря ти сериозно. Занеси го още сега на татко, а после ще се видим при плувния басейн. Ще те чакам пред самия басейн в десет и

половина. Или пред мястото, където се преобличаш. Бъди точна. Не забравяй, че това е долу на палуба Е, така че си разчети времето. – Той се обърна и я остави.

– Мразя те! Мразя всички в този океан! – извика Бупър след него.

Под спортната палуба, на широкия заден край на палубата за печене, съвсем на открито бяха наредени един до друг по седем-осем в редица над седемдесет и пет шезлонга, а между редиците имаше само толкова място, колкото да може да минава стюардът, без непременно да се спъва във вещите на пасажерите – чанти за плетиво, романчета с безвкусни корици, шишета с бронзол, фотоапарати. Когато Теди слезе тук, вече беше претъпкано с хора. Започвайки от последния ред, той тръгна от стол на стол – независимо зает или не, – като проверяваше всяка картичка с името, закачена на облегалката. Само един-двама от изтегналите се пасажери му обърнаха внимание, тоест подхвърлиха му някоя от баналните любезности, с които възрастните са склонни понякога да се отнасят към десетгодишно момче, което упорито търси стола си. Че беше малко момче и беше упорито – това бе достатъчно ясно, но може би в общия му вид и държане липсваше или имаше недостатъчно от онази симпатична детска важност, която така допада на мнозина възрастни. А възможно е причината да беше донякъде и в облеклото. Дупката на рамото на фланелката не беше особено симпатична. Това прекалено широко дъно на панталонките и тези прекалено дълги крачоли също не бяха особено симпатични.

Четири шезлонга на семейство Макардъл с наредени на тях възглавници се намираха в средата на втората редица отпред. Умишлено или не, Теди седна по такъв начин, че нямаше пряк съсед нито отляво, нито отдясно. Той изпълна на шезлонга голите си бели крака и почти едновременно с това извади от десния си джоб малък бележник (от десет цента). След това мигновено се съсредоточи, сякаш освен него и бележника нищо друго не съществуваше – нито слънце, нито други пасажери, нито кораб, – и започна да обръща страниците.

С изключение само на няколко бележки с молив останалите бяха вписани с химикалка. Почеркът – далеч от метода на Палмър¹ – беше такъв, какъвто децата добиват при сегашната система на обучение в американските училища. Беше четлив, без да е красивичък. И за забелязване – много обработен. В никакъв случай човек не би могъл да познае, че

---

1. Джордж Палмър (1842–1933) – известен американски педагог – Б. пр.

тези думи и изречения са писани от дете.

Теди отдели доста време, за да прегледа част от записките – последните, както изглежда. Те заемаха повече от три страници:

Дневник за 27 октомври 1952 г.
Собственост на Тийдър Макардъл
412, палуба А

Намерилият този дневник ще получи подходящо възнаграждение, ако го върне незабавно на Тийдър Макардъл.

Потърси личните марки² на татко от войската и си ги окачай, когато е възможно. Няма да умреш от това, а на него ще му направи удоволствие. Има вече достатъчно за цяла година. Вече ми дойде до гуша от тях. Някакъв човек върви по брега и, за нещастие, пада кокосов орех и го удря по главата. Главата му, за нещастие, се пуква на две. Но ето че по брега се задава с песен на уста жена му, вижда двете половини, познава ги и ги прибира. Разбира се, тя е безкрайно опечалена и плаче сърцераздирателно. Ето това е, което най-много ме дразни в поезията. А защо тази жена да не грабне двете половини и да изкрещи гневно над тях: „Стига!“ Не бива обаче да говоря за това в отговора на писмото му. Въпросът е доста спорен, а освен това жена му е поетеса.

Вземи адреса на Свен в Елизабет, Ню Джързи. Интересно би било да се запознае човек с жена му, а и да види кучето му Линди. Във всеки случай не ми се иска да имам куче.

Пиши съболезнователно писмо на д-р Вокавара във връзка с нефрита му. Новия му адрес от мама.

Утре сутрин преди закуска опитай спортната палуба за съзерцание, но не изгубвай съзнание. Освен това не изгубвай съзнание в трапезарията, ако келнерът пак изпусне онази голяма лъжица. Татко беше побеснял.

Думи и изрази, които да проверя в библиотеката утре, когато върна книгите:

нефрит
трилион
харизан кон

---

2. Марка от метал или друг материал, която военните носят на врата си във време на война. В случай че войникът бъде убит, по марката, на която са вписани необходимите данни, се установява самоличността му. – Б. пр.

лих
триумвират
Бъди любезен с библиотекаря. Говори с него на общи теми,
ако започне да се вдетенява.

Теди измъкна рязко от джоба на панталоните си малка куршумообразна химикалка, отвори я и започна да пише, подложил бележника не на страничната облегалка на шезлонга, а на дясното си бедро.

Дневник за 28 октомври 1952 г.
За адреса и възнаграждението вж. 26 и 27, 1952 г.

След съзерцанието тази сутрин писах писма на следните лица:

Д-р Вокавара
Професор Мандъл
Професор Пийт
Бърдокис Хейк – син
Роберта Хейк
Санфърд Хейк
Баба Хейк
Мистър Греъм
Професор Уолтън

Можех да попитам мама къде са личните марки на татко, но тя вероятно щеше да каже, че не бива да ги нося. Знаем, че са в багажа, защото го видях, когато ги прибираще.

Животът е харизан кон според мен.

Смятам, че е много непочтено от страна на професор Уолтън да упреква родителите ми. Той иска всички хора да са като него.

Това ще стане или днес, или на 14 февруари 1958 г., когато ще съм на шестнадесет години. Смешно е дори да се споменава.

След като вписа тези редове, Теди продължи да гледа съсредоточено в страницата и да държи изправена химикалката, като че не беше написал всичко.

Той очевидно не чувстваше, че един човек го наблюдава. На няколко крачки пред първия ред шезлонги от перилата на по-горната, спортната палуба, го гледаше неотклонно някакъв млад мъж. Това

продължаваше вече десетина минути. В момента младият човек явно взе някакво решение, защото свали изведнъж крак от перилото, постоя още секунда, впери поглед в Теди, след което се отдалечи и изчезна. Но след не повече от минута се появи отново – щръкнал между редиците шезлонги. Беше около тридесетгодишен, а може би и по-млад. Той се запромъкна по пътеката към Теди, като смущаваше със сянката си онези, които се бяха зачели, и газеше безпрепятствено (нали беше единствената права, движеща се фигура) по чантите с плетиво и по други лични вещи.

Теди съвсем не забеляза, че някой стои пред шезлонга му, а още по-малко, че хвърля сянка върху бележника. Но неколцина души от задната редица се оказаха по-раздразними. Те вдигнаха поглед към младия човек, гледайки го тъй, както може би само хора в палубни шезлонги могат да гледат някого. Но той носеше със себе си някакво спокойствие, което като че ли би могло да трае вечно, при условие че държи поне едната си ръка в джоба.

– Здравей, малкия! – каза той на Теди.

Теди вдигна глава.

– Здравейте! – Той попритвори бележника си, който се дозавтори от само себе си.

– Имаш ли нещо против да седна за малко при теб? – попита младият човек наглед безкрайно сърдечно. – Седи ли някой на този шезлонг?

– Тези четирите са на нашето семейство – каза Теди. – Но родителите ми още не са станали.

– Още не са станали? При такъв ден? – възкликна младият мъж, който вече се беше настанил в шезлонга отдясно на Теди. Шезлонгите просто се допираха. – Това е кошунство – продължи той. – Истинско кошунство.

Той протегна краката си, чиито бедра бяха необикновено едри – сами по себе си, почти като човешки тела. Късо подстриган, той носеше обувки с дебели подметки и монограм, доста износени бежови вълнени чорапи, панталон с антрацитен цвят, риза с копченца на яката и без вратовръзка, сако на рибена кост, което сякаш бе добило патина в някой от семинарите на Иейл, Харвард или Принстън³.

– Какъв божествен ден! – каза той и погледна с примижали очи слънцето. – Аз съм абсолютен маниак по отношение на времето. – Той кръстоса масивните си крака. – Един най-обикновен дъждовен ден го приемам като лична обίδα. А ден като този е за мен истинска манна

---

3. Прочути университети в САЩ. – Б. пр.

небесна. – Гласът му беше хубав, но по-обаятелен, отколкото е необходимо, сякаш той беше решил, че всичко, което има да каже, трябва да прозвучи в ушите на Теди и на хората наоколо, които може би слушаха, съвсем добре – интелигентно, културно, дори забавно или насърчително. Той погледна косо Теди и се усмихна. – А ти как се погаждаш с времето? – попита го. Усмивката му не беше безлична, а дружелюбна и общителна и говореше, макар и косвено, за неговото собствено „аз“. – Времето занимава ли те повече, отколкото е необходимо? – усмихна се пак той.

– Не му обръщам много-много внимание – каза Теди.

Младият мъж се засмя и отметна глава назад.

– Чудесно – каза той. – Между другото името ми е Боб Никълсън. Не си спомням дали се запознахме в спортния салон. Аз, разбира се, зная твоето име.

Теди се понадигна на една страна и напъха бележника в джоба на панталоните.

– Наблюдавах те, като пишеше – оттам – каза Никълсън и посочи спортната палуба. – Така беше погълнат от работата си.

– Вписвах нещо в бележника си.

Теди го погледна.

Никълсън кимна усмихнат.

– Как ти хареса Европа? – попита той. – Остана ли доволен?

– Да, много.

– Кои места посети?

Теди се наведе внезапно и се почеса по глезена.

– Ще ми е нужно много време, за да изредя всички места – бяхме с колата си и изминахме много път. – Той се облегна пак. – Аз и майка ми стояхме повечето в Единбург и Оксфорд. В спортния салон ви казах, струва ми се, че трябваше да бъда интервюиран и на двете места.

– Не мога да повярвам това – каза Никълсън. – Чудех се как си се решил на такова нещо. Е, как мина? Кръстосан разпит ли ти правиха?

– Моля?

– Как мина? Интересно ли беше?

– Понякога да, понякога не. Стояхме малко прекалено дълго. Баща ми искаше да се върнем в Ню Йорк по-рано, но дойдоха някои хора от Стокхолм, Швеция, и Инсбрук, Австрия, за да се срещнат с мен, и трябваше да останем по-дълго.

– Да, случват се такива неща.

За първи път Теди го погледна право в очите.

– Вие да не сте поет? – попита го той.

– Поет ли? – възкликна Никълсън. – Боже мой, не. Уви, не съм. Защо питаш?

– Просто така. Поетите винаги обръщат много голямо внимание на времето. Те влагат своите чувства в неща, които нямат чувства.

Усмихнат, Никълсън бръкна в джоба на самото си и извади цигари и кибрит.

– Мисля, че това е основното в тяхното изкуство – каза той. – Нали поетите се занимават преди всичко с чувствата?

Теди явно не го чу или не го слушаше. Той гледаше разсеяно някъде към двата комина на спортната палуба.

Никълсън си запали цигара – малко трудно, понеже от север духаше лек вятър. После се изтегна и каза:

– Доколкото разбрах, всички те са останали доста объркани.

– „Нищо в гласа на щуреца не показва кога ще умре“ – изгърси Теди неочаквано. – „В тази есенна привечер този път е безлюден.“

– Това пък какво е? – попита усмихнат Никълсън. – Я го повтори.

– Две японски стихотворения в стил хайку, в които няма разни глупави чувства – отвърна Теди. Внезапно той се наведе напред, наклони глава надясно и потупа лекичко с ръка ухото си. – Все още имам вода в ухото от вчерашния урок по плуване – каза той. После пак потупа ухото, след което се намести отново в шезлонга и облегна ръце на страничните облегалки. Шезлонгът, разбира се, имаше нормална големина, като за възрастни, и Теди изглеждаше много малък в него, но наред с това имаше напълно отпочинал, дори ведър вид.

– Разбрах, че доста си ги объркал тия педанти в Бостън – каза Никълсън, без да сваля поглед от него. – След последния сеанс. Става дума за цялата изследователска група на Лейдекър, ако съм разбрал правилно. Мисля, че ти казах, че през юни имах доста дълъг разговор с Ал Бабкок. Всъщност същия ден чух и твоя запис.

– Да, казахте ми.

– Доколкото разбрах, те доста са се объркали – настоя пак Никълсън. – Ал ми каза, че една вечер си имал страшен разговор с тях – струва ми се, същата вечер, когато си правил и записа. – Той дръпна от цигарата си. – Доколкото схванах, ти си направил някои малки предсказания, които са ги смутили безкрайно. Така ли е?

– Бих искал да знам защо хората смятат, че е задължително човек да има чувства – каза Теди. – Майка ми и баща ми не те броят за човек, ако не мислиш, че тези и тези неща са много тъжни, а тези много

досадни, а тези много, много несправедливи и така нататък. Баща ми се вълнува дори когато чете вестник. И смята, че в мен има нещо нечовешко.

Никълсън изтърси настрана пепелта от цигарата си.

– Да разбирам ли, че ти нямаш чувства и нищо не те вълнува?

Теди помисли, преди да отговори.

– Ако имам, то поне не си спомням да съм прибягвал до тях. Не виждам за какво могат да ми послужат?

– Ти обичаш бога, нали? – попита Никълсън, с малко прекалено спокойствие. – Не е ли той твоята сила, тъй да се каже. От записа, който чух, и от Ал Бабкок разбрах...

– Да, разбира се, че го обичам. Но не го обичам сантиментално. Той никъде не е казал, че трябва да го обичаме сантиментално. Ако аз бях бог, положително не бих искал хората да ме обичат сантиментално. На такава обич не може да се разчита.

– Обичаш и родителите си, нали?

– Да, обичам ги, и то много – отвърна Теди. – Но аз не влагам в тази дума смисъла, който вие искате да ме накарате да вложа – това мога да ви кажа.

– Добре, а какъв смисъл влагаш ти в нея?

Теди помисли.

– Знаете ли какво означава думата афинитет? – попита той и обърна глава към Никълсън.

– Имам някаква представа – отвърна сухо Никълсън.

– Е, аз имам много силен афинитет към тях. Те са мои родители, нали, и всички ние образуваме едно хармонично цяло. Аз искам те да живеят добре, докато са живи, защото те искат да живеят добре... Но те обичат по друг начин мене и Бупър – става дума за сестра ми. Струва ми се, че те не са способни да обичат, ако наред с обичта си не правят опити да ни променят малко. Те обичат причините, поради които ни обичат, почти толкова, колкото и самите нас, а в повечето случаи и повече. Ето това не ми харесва. – Той пак обърна глава към Никълсън и се наведе малко напред. – Знаете ли колко е часът? В десет и половина имам урок по плуване.

– Имаш време – отвърна Никълсън още преди да е погледнал часовника си. – После дръпна ръкава си. – Сега е точно десет и десет.

– Благодаря – каза Теди и се облегна. – Можем да си поговорим още двадесет минути.

Никълсън спусна единия си крак от шезлонга, понаведе се и стъпка

угарката от цигарата си.

– Доколкото разбирам – каза той, облягайки се отново назад, – ти се придържаш твърдо към теорията на Ведантизма за превъплъщаването.

– Това не е теория, това е по-скоро...

– Добре, добре – побърза да каже Никълсън. Той се засмя и вдигна шеговито длани като за благословия. – Засега няма да спорим по този въпрос. Нека се доизкажа. – Той пак кръстоса масивните си крака. – Разбрах, че посредством съзерцание си се добрал до сведения, които ти дават известно основание да смяташ, че при последното си превъплъщение си бил свят човек в Индия, изпаднал малко в немилост пред боговете...

– Не бях свят човек – каза Теди. – Бях само високо издигната в духовно отношение личност.

– Както и да е – рече Никълсън. – Въпросът е, че в предишния си образ си изпаднал в немилост. Така ли е или аз...

– Така е – отвърна Теди. – Срегнах една жена и като че ли престанах да съзерцавам. – Той свали ръце от облегалките на шезлонга и ги пхна под бедрата си, сякаш за да ги стопли. – Така или иначе трябваше да приема друг образ и да се върна на земята, защото не бях още толкова издигнат духовно, че след смъртта си, ако не бях срещнал тази жена, да отида право при Брахман⁴ и никога да не се върна на земята. Във всеки случай, ако не бях срещнал тази жена, нямаше да се наложи да приемам образа на американско момче. При това в Америка е много трудно да бъдеш съзерцател и да живееш духовен живот. Опитах ли се, хората започват да те мислят за смахнат. В известно отношение баща ми ме смята за смахнат. А майка ми – как да ви кажа, тя счита, че не е хубаво да мисля непрекъснато за бога. Отразявало се на здравето ми.

Никълсън го наблюдаваше много внимателно.

– В последния запис, струва ми се, казваш, че си бил шестгодишен, когато ти се е случило нещо тайнствено. Така ли е?

– Бях шестгодишен, когато разбрах, че всичко е бог, и косата ми се изправи – каза Теди. – Спомням си, че беше неделя. Сестра ми – тя тогава беше съвсем мъничка – пиеше млякото си и изведнъж аз разбрах, че тя е бог и млякото е бог. И ми стана ясно, че тя налива бог в бог, ако разбирате какво искам да кажа.

Никълсън не отговори нищо.

---

4. Брахман е абсолютният дух, безначалната трансцендентална основа на целия свят, основна категория на древноиндийската религиозно-философска традиция. – Б. пр.

– Но аз можех да излизам от измеренията си доста често още като четиригодишен – допълни след малко Теди. – Не винаги, но доста често.

Никълсън кимна.

– Значи, можел си да правиш това?

– Да – каза Теди. – Аз засягам този въпрос в записа от... Или може би е в другия запис, от април, не съм сигурен.

Никълсън отново си извади цигарите, но без да откъсва поглед от Теди.

– Как човек може да излезе от измеренията си? – попита той и се позасмя. – Погледнато най-елементарно, парче дърво си е парче дърво. То има дължина, ширина...

– Не, тъкмо тук грешите – отвърна Теди. – Всички мислят – просто така им се струва, – че нещата свършват някъде. А не е така. Това именно се мъчех да обясня на професор Пийт. – Той се размърда в шезлонга, извади от джоба си отвратителна носна кърпа – една сива топка и си издуха носа. – Причината хората да си мислят, че нещата свършват някъде, е в това, че повечето хора просто не знаят как да гледат на нещата – продължи той. – Но това още не значи, че нещата имат измерения. – Той прибра носната си кърпа. – Бихте ли си вдигнали само за миг ръката? – помоли го Теди.

– Ръката ли? Защо?

– Така. Само за миг.

Никълсън вдигна дясната си ръка на два-три пръста над облегалката.

– Тази ли? – попита той.

Теди кимна.

– Какво е това? – попита той.

– Какво искаш да кажеш? Това е моята ръка. Това е ръка.

– Откъде знаете? – попита Теди. – Вие знаете, че това се нарича ръка, но откъде сте сигурен, че наистина е ръка? Имате ли някакво доказателство за това?

Никълсън извади цигара от пакета и я запали.

– Откровено казано, това ми мирише на софистика от най-долна проба – каза той и пое дим. – Боже мой, това е ръка, защото е ръка. Преди всичко тя трябва да има някакво име, за да се различава от другите неща. Искам да кажа, че не може просто...

– Вие сте просто логичен – каза невъзмутимо Теди.

– Какво съм? – попита Никълсън прекалено учтиво.

– Логичен. Давате ми напълно редовен, интелигентен отговор. А аз

исках да ви помогна. Питахте ме как излизам от измеренията си. Трябва да ви кажа, че когато правя това, не прибягвам до логиката. Логиката е първото нещо, от което трябва да се отървете.

Никълсън махна с ръка късче тютюн от езика си.

– Знаете ли Адам? – попита го Теди.

– Кого да знам?

– Адам от библията.

Никълсън се засмя.

– Не го познавам лично – каза сухо той.

Теди се подвоуми.

– Не ми се сърдете. Вие ми зададохте въпрос и аз се...

– Не ти се сърдя, бога ми.

– Добре – каза Теди. – Той седеше изтегнат на шезлонга, но главата му беше обърната към Никълсън. – Нали знаете ябълката, която Адам изял в райската градина – за това се говори в библията. Знаете ли какво е имало в тази ябълка? Логика. Логика и разум. Само това е съдържала тя. Мисълта ми е, че ако искате да видите нещата такива, каквито действително са, трябва да повърнете тази ябълка. Повърнете ли я, тогава няма да ви смущават разни парчета дърво и други такива. Няма да мислите непрекъснато, че това свършва тука, онова тука и така нататък. И тогава ще разберете какво всъщност представлява вашата ръка – ако това ви интересува, разбира се. Схващате ли какво искам да кажа? Следите ли мисълта ми?

– Да – отговори накъсо Никълсън.

– Бедата е там – продължи Теди, – че повечето хора не желаят да видят нещата такива, каквито са. Те дори не желаят да престанат непрекъснато да се раждат и умират. Те непрекъснато искат нови тела вместо да кажат веднъж „край“ и да останат при бога, където наистина е много хубаво. – Той се замисли. – Никога не съм виждал такава сган от любители на ябълки – заключи той и завъртя глава.

В този миг един стюард с бяло сако, който обикаляше наоколо, се спря пред Теди и Никълсън и ги попита ще вземат ли по един бульон. Никълсън изобщо не му отговори, а Теди каза: „Не, благодаря“ и стюардът си отиде.

– Ако не ти се иска да обсъждаш този въпрос, не се чувствай задължен да го правиш – каза Никълсън внезапно и доста рязко. Той изтърси пепелта от цигарата си. – Но истина ли е, че си казал на цялата

изследователска група на Лейдекър – на Уолтън, Пийт, Ларсън, двамата Самюъл и всички останали – къде, кога и как ще умрат? Истина ли е това или не? Ако не искаш, може и да не говорим за това, но в Бостън се носи слух...

– Не, не е истина – подчерта Теди. – Аз им посочих места и дати, при които трябва много, много да внимават. Посочих им и някои мерки, които може би няма да е зле да вземат. Но друго не съм казвал. Не съм казвал, че този или онзи го очаква неизбежна смърт еди-кога си. – Той отново извади кърпата си и се избърса. Никълсън чакаше и го наблюдаваше. – А на професор Пийт въобще не съм казал такова нещо. Преди всичко той не се опитваше да ме обърка с разни въпроси като другите. Аз му казах, че след януари не бива да остава повече преподавател – това беше всичко. – Теди се намести назад и млъкна за секунда. – А останалите професори фактически ме насилиха да им кажа някои неща. След като вече бяхме свършили с разговора и записа, те си пушеха цигарите и съвсем се вдетенияваха. Беше станало вече доста късно.

– Но не си казвал на Уолтън или на Ларсън кога и къде ще настъпи смъртта им? – настоя пак Никълсън.

– Не, не съм – отвърна решително Теди. – Аз изобщо нищо не бих им казал, но те все се въртяха около този въпрос и настояваха. Всъщност професор Уолтън го подхвана. Той каза, че много му се искало да знае кога ще умре, за да можел да си разпредели работата и да използва по-рационално времето си и тям подобни. И тогава всички се хванаха за това и... Е, аз им казах някои работи.

Никълсън млъкеше.

– Но не съм им казвал кога точно ще умрат. Това е крайно неверен слух – продължи Теди. – Можех да им го кажа, но бях сигурен, че дълбоко в душите си те не искаха да го знаят. Макар да са преподавали по религия и философия, те все пак много се страхуват от смъртта. – Теди се поизправи и млъкна за малко. – Това е толкова глупаво. Защото човек само трябва да измъкне душата си от тялото. Боже мой, всеки го е правил хиляди и хиляди пъти. Това, че не си спомнят, още не значи, че не са го правили. Толкова е глупаво да се боят...

– Може би си прав – каза Никълсън. – Но си остава логичният факт, че независимо колко разумно...

– Толкова е глупаво – повтори Теди. – Ето например след пет минути аз имам урок по плуване. Ще слеза долу при басейна и може да се окаже, че в него няма вода. Може би тъкмо днес сменят водата, да речем. И нима е невъзможно да се случи следното: пристъпвам аз до

самия край на басейна, за да погледна дъното, а в този момент идва сестра ми и ме блъска. Счупвам си черепа и умирам още в същата секунда. – Теди погледна Никълсън. – Това е напълно възможно – продължи той. – Сестра ми е само на шест години, тя не е приемала човешки образ в течение на много свои съществувания, а и не ме обича особено. Така че това може да се случи. Е, и какво толкова трагично има в това? Искам да кажа, защо трябва да се бои човек? Аз просто ще съм направил нещо, което се е очаквало да направя, и толкоз.

Никълсън подсмъркна леко.

– От твое гледище това може да не е трагедия, но за майка ти и баща ти положително ще бъде много, много тъжна случка – каза той. – Помислял ли си някога за това?

– Да, разбира се – отвърна Теди. – Но то е, защото те за всяко нещо имат име и във всяко нещо влигат чувства. – Той все още държеше ръцете си, пъхнати под краката. Сега ги извади, опря ги на облегалките и погледна Никълсън. – Нали познавате Свен? Човека, който се грижи, за спортния салон. – Той почака, докато Никълсън кимна утвърдително. – Добре, ако Свен е сънувал нощес, че кучето му е умряло, той е спал много неспокойно, защото много обича кучето си. Но когато се е събудил сутринта, видял че всичко е в ред. Тогава е разбрал, че това е било само сън.

Никълсън кимна.

– Каква ти е мисълта по-точно?

– Мисълта ми е, че ако кучето наистина беше умряло, положението би било съвсем същото. Само че Свен няма да го разбере. Искам да кажа, че ще се събуди чак когато самият той умре.

Никълсън, замислен за нещо, разтри здраво врата си с дясната ръка. Лявата с незапалена цигара, между пръстите лежеше неподвижна на облегалката и изглеждаше необикновено бяла под ослепителните слънчеви лъчи – сякаш не беше органична материя.

Теди скочи изведнъж.

– Съжалявам, но трябва да вървя вече – каза той, приседна внимателно на самия край на шезлонга и си натъпка фланелката в панталоните. – До започването на урока по плуване ми остава не повече от минута и половина – каза той. – А басейнът е чак долу на палуба Е.

– Може ли да попитам защо си казал на професор Пийт, че трябва да прекъсне преподавателската си дейност от началото на годината? – запита рязко Никълсън. – Познавам Боб Пийт, затова се интересувам.

Теди затегна колана си.

– Само защото той има духовна нагласа, а преподава разни неща, които няма да са му от полза, ако иска да постигне истинско духовно извисяване. Те просто ще му пречат. Крайно време е да изкара от главата си всичко, с каквото я е наблъскал, а не да я тъпче с нови неща. В течение на сегашния си живот, ако искаше, той можеше да се отърве от голяма част от ябълката. Той умее да се съсредоточава и да съзерцава. – Теди стана. – Трябва да вървя. Не ми се ще да закъснявам.

Никълсън вдигна поглед към Теди и го задържа върху лицето му, задържайки по този начин и самия него.

– Какво би направил, ако ти дадат възможност да промениш образователната система? – попита той хитро. – Мислил ли си по този въпрос?

– Наистина трябва да вървя – каза Теди.

– Отговори ми само на този въпрос – настоя Никълсън. – Всъщност моята специалност е педагогика. Аз това преподавам. Затова те питам.

– Ами... не знам какво точно бих направил – отвърна Теди. – Но съм сигурен, че няма да започна обучението с това, с което сега се започва в училищата. – Той скръсти ръце и се замисли. – Мисля, че първо просто ще събера децата и ще ги науча как да се отдават на размисъл и съзерцание. Ще се помъча да ги науча как да познаят себе си, а не само да знаят имената си и разни такива... И струва ми се, преди всичко друго ще ги накарам да опразнят главите си от това, с което са ги натъпкали родителите и други хора. Ако родителите са ги научили, да речем, че слонът е голям, ще ги накарам да забравят това. Слонът е голям само когато го сложиш редом с нещо друго – с едно куче или една жена например. – Теди се замисли пак. – Дори няма да им обяснявам, че слонът има хобот. Може да им покажа слон, ако имам под ръка, но ще ги оставя само да го гледат, без да знаят за него нещо повече, отколкото слонът знае за тях. По същия начин ще постъпя и за тревата, и за други неща. Дори няма да им казвам, че тревата е зелена. Цветовете са само имена. Мисълта ми е такава: кажеш ли им, че тревата е зелена, те вече очакват тя да изглежда по определен начин – както ти си им внушил, – вместо да я виждат по някакъв друг начин, който може да бъде не по-лош, а възможно и много по-хубав... Не знам. Просто ще ги накарам да повърнат и последното парченце от ябълката, от която родителите им и кой ли не са ги карали да отхапват.

– А няма ли опасност да се получи цяло поколение невежи?

– Защо? Те няма да бъдат по-невежи от един слон или една птичка, или едно дърво – отвърна Теди. – Когато едно същество е това, което е,

и не реагира по очаквания от нас начин, защо трябва да го наричаме невежа?

– Не бива ли?

– В никакъв случай – отвърна Теди. – Освен това, ако искат да научат всички тия неща – разни названия и цветове, – могат да ги научат, но по-късно, когато пораснат. А като начало аз бих ги научил да виждат нещата такива, каквито са, а не както ги виждат любителите на ябълки – това искам да кажа. – Той пристъпи към Никълсън и му протегна ръка. – Трябва да вървя. Честна дума. Беше ми много приятно да...

– Само секунда още, седни за малко – каза Никълсън. – Минавало ли ти е през ум, когато пораснеш, да се заемеш с научна работа? С изследвания в областта на медицината или нещо от този род? Струва ми се, че при такъв ум би могъл евентуално...

Теди отговори на въпроса, но без да сяда.

– Веднъж, преди около две години, мислих по този въпрос – каза той. – Освен това разговарял съм с доста лекари. Не, то не би представлявало интерес за мен. Лекарите търсят винаги здрава почва под краката си. И вечно говорят за клетки и тям подобни.

– А! Нима ти не придаваш никакво значение на структурата на клетката?

– Придавам, разбира се. Но лекарите говорят за клетките така, като че те сами по себе си имат неограничено значение. Сякаш клетките не са свързани винаги с определена личност. – Теди отмахна с ръка косата от челото си. – Аз сам съм отгледал своето тяло. – каза той. – Не съм оставил друг да прави това вместо мен. А щом аз съм го отгледал, това значи, че знам как се отглежда то. Макар и несъзнателно, но знам. Някъде през последните няколкостотин хиляди години може да съм загубил съзнателната представа за това, как трябва да се отглежда то, но все пак тази представа е налице – това е явно, защото аз съм я използвал. Нужно е много съзерцание и да се отърси човек от много неща, за да я възвърне – имам предвид съзнателната представа, – но ако иска, може да го направи. Нужно, е само да се отвори достатъчно, за да изхвърли ненужното. – Той се пресегна неочаквано и хвана ръката на Никълсън, която лежеше на облегалката. Разтърси я само веднъж, но сърдечно, и каза: – Довиждане. Крайно време е да вървя. – И той така бързо се запровира между двете редици, че този път Никълсън не успя да го задържи.

Никълсън остана неподвижен няколко минути, облегал ръце на шезлонга, все още с незапалена цигара между пръстите на лявата ръка. Накрая вдигна другата ръка и попипа яката на ризата си, сякаш да

провери дали все още е отворена. После запали цигарата и пак се изтегна неподвижно. След като я изпуши докрай, спусна крак от шезлонга, стъпка я, стана и тръгна доста бързичко по пътеката.

По предната стълба се спусна много скоро до главната палуба. Но не се спря там, а продължи все така бързо към следващата палуба. После към палуба А, към палуба В, към палуба С, докато стигна палуба D.

Там предната стълба свършваше и Никълсън се спря за миг, несигурен очевидно откъде трябва да мине. Но след малко зърна човек от екипажа, който би могъл да го упъти. Към средата на коридора в едно кресло седеше с цигара в ръка стюардеса и четеше някакво списание. Никълсън отиде при нея, попита я нещо, благодари ѝ, после измина още няколко крачки към предната част на кораба и отвори тежка метална врата, на която пишеше: към басейна. Тя водеше към тясна непостлана стълба.

Той вече беше изминал половината стълба, когато се разнесе писък – несъмнено на малко момиченце. Писъкът беше много звучен, сякаш отекваше между четири облицовани с плочки стени.

КРАЙ

© 1953 Дж. Д. Селинджър
© 1985 Тодор Вълчев, превод от английски

J. D. Salinger
Teddy, 1953

Сканиране, разпознаване и редакция: Уфтак Музгашки, 2008

Издание:

Джеръм Селинджър. Девет разказа. Семейство Глас
Издавателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1985
Американска, I издание

Съставител и предговор: Клео Протохристова
Редактори Недялка Христова, Иванка Савова
Рецензент Клео Протохристова
Художник Илия Гошев
Художник-редактор Веселин Христов
Технически редактор Виолина Хаджидемирева
Коректори Жанета Желязкова, Стоянка Кръстева, Донка Симеонова
ЕКП 07,05366725111/5637–282–85. Издавателски № 2381. Формат 84×108/32
Печатни коли 28,50. Издавателски коли 23,94. Условно издавателски коли 24,62
Дадена за набор на 27. V. 1985 г. Излязла от печат на 15. XI. 1985 г.
Печатница „Димитър Благоев“, Пловдив
Цена: с твърда подвързия 3,41 лв, с мека подвързия 2,79 лв.

Nine Stories

Boston: Little, Brown, 1953, 302 pages
Franny and Zooey

Boston: Little, Brown, 1961, 201 pages

Raise High the Roof Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction
Boston: Little, Brown, 1963, 248 pages

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1962>]